

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **N. L.**, zastoupená JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2024, č. j. 20 A 27/2023-50,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2024, č. j. 20 A 27/2023-50, a vůči rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2023, č. j. MV-114021-5/SO-2023.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25. 1. 2023, č. j. OAM-19377-7/DP-2022, zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neboť pominuly důvody, pro které bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Odvolání zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 8. 2023, č. j. MV-114021-5/SO-2023. Žalobu pak zamítl Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž součástí učinila i návrh na přiznání odkladného účinku. Podle jejího názoru jsou v daném případě naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Je názoru, že v daném případě výkon (příp. jiné právní následky) napadených správních rozhodnutí by pro ni znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Hrozící vážnou újmu spatřuje zejména v tom, že pakliže by kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek, musela by vycestovat z území České republiky do Ruské federace (odkázala na usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 15. 11. 2022). Takové nucené vycestování by proto představovalo pro stěžovatelku značnou újmu. Ta by přitom byla větší, než jaká újma by vznikla jiným osobám v případě přiznání odkladného účinku. Současné

stěžovatelka poukázala i na jejího nezletilého syna, který by musel Českou republiku opustit společně s ní, neboť je na ní s ohledem na jeho nízký věk fakticky závislý.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny. Tvrzení stěžovatelky uvedená v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou obecná. Stěžovatelka netvrdí a neprokazuje žádnou konkrétní vážnou újmu. Žalovaná je současně názoru, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V tomto ohledu odkázala na rozhodnutí správních orgánů ve věci řízení o stěžovatelčině vyhoštění.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, a to za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon či jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Kromě formální podmínky, kterou je vznesení příslušného návrhu, je tedy pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon či jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy přitom tíží stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20).

[6] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jiný senát zdejšího soudu přiznal odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatelčina nezletilého syna (viz nedávné rozhodnutí ve věci sp. zn. 5 Azs 276/2024). Uvedené má dopad i pro tuto věc. Kdyby totiž nyní rozhodující senát stěžovatelčině kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal, a ta by v důsledku toho musela opustit území České republiky, došlo by tím k faktickému popření rozhodnutí pátého senátu, neboť spolu se stěžovatelkou by musel Českou republiku opustit i její syn, a to s ohledem na jeho nízký věk, resp. jeho plnou závislost na stěžovateli. Skutkové okolnosti obou věcí, jakož i důvody pro přiznání odkladného účinku jsou přitom velmi podobné. Sedmý senát za této situace neshledal prostor pro odlišné posouzení předmětného návrhu a přejímá pátým senátem dovozené závěry. I podle názoru nyní rozhodujícího soudu lze na podkladě obsahu spisu souhlasit s tím, že by stěžovatelce v důsledku výkonu napadených rozhodnutí mohla vzniknout nepoměrně větší újma, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám. Jak zdůraznil zdejší soud v případě stěžovatelčina syna, *„pokud je z okolností projednávané věci patrné, že by nezletilému stěžovateli vznikla jeho vycestováním do země původu nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, pak tato skutečnost představuje důvod pro jeho setrvání na území ČR.“* Citovaný závěr pak lze analogicky aplikovat i na nynější věc. V této souvislosti nelze přehlédnout ani východiska konstantní judikatury Nejvyššího

pokračování

správního soudu (k tomu viz např. usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, a ze dne 27. 2. 2023, č. j. 7 Azs 347/2022-35). Nejvyšší správní soud současně dodává, že neshledal, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti jakkoli negativně dotklo jiných osob. Stejně jako pátý senát neshledal nyní rozhodující senát ani to, že by uvedený postup odporoval důležitému veřejnému zájmu. K tomu viz např. usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, v rámci něhož Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že *„pokud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“*. Vzhledem k dosavadnímu chování stěžovatelky na území České republiky, resp. obsahu spisu nelze mít za to, že by její setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o kasační stížnosti ohrožovalo bezpečnost státu, životy či zdraví osob, které zde pobývají, nebo jiné obdobně významné hodnoty. V podrobnostech odkazuje soud na usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 276/2024.

[7] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek. Učinil tak jak ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu, tak i ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalované, v důsledku čehož až do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti dochází k plnému pozastavení účinků rozhodnutí žalované (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 8 Azs 108/2022-34).

[8] Nejvyšší správní soud současně dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy. Nelze z něj proto jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu